

за приключване на съдебното дирене поисках при постановяване на присъдата да се имат от съда предвид писмените доказателства, които изброих по отделно. След което взех думата. Пред мен бяха двете стихотворения предмет на обвинението.

В речта си предварително изтъкнах, че съжалявам за гдето е изправен поета Вапцаров да отговаря пред съда, като подсъдим по закона за защита на държавата; обвинителният акт е бил писан от допълнителен заместник-прокурор на Горно-Джумайския областен съд, преди да стана прокурор на Неврокопския обл. съд, и че ако беше по време когато станах прокурор не бих занимавал съда с това обвинение.

Приех за искрено и чистосърдечно признанието направено от подсъдимия, че е написал стихотворението "Селска хроника", а колкото се отнася до стихотв. "Бунтът киши", че не е писано от него, защото не отговаря на неговия начин на писане и стил, нещо което и сам той твърди, че му било изпратено от неизвестна жена от гр. Варна за рецензиране. След което направих кратка литературна рецензия на стихотв. "Селска хроника", като додох до извода, че то има художествена и поетична стойност, че не му липсва искреност, дълбочина, а на автора му доблест, че не е писано за постигане на временен ефект и че един ден поколението за това стихотворение ще му издигне паметник.

Селянин, който се секне на пода в кафенето, казва в стихотворението:

- Комай ни лъжат
тия синковци
А и в писанието
писано е божем:
"глас народен глас божи.

